

מהדורה חדשה
170 סיפורים חדשים

לראות באבי הנחל



שיחות נוספות

שנכתבו בעת שיחת ר"י במירון (כלשוננו)

ר' ישראל סיפר חלום שרבינו הקדוש בא והיה נראה
צעיר ואמר לו: "פה הוא מקום טוב". רבינו הקדוש

שיבה בלחש באידיש את ה' שנתן לו תפוח, זה וזה...
הוא היה תמיד דבוק בהשם־יתברך.

שכל מה שהיה אוכל, הוא היה נותן תודה
להשם־יתברך, אה, וגם ראיתי רבינו וגם אנשי רבינו.
(ר' ישראל מספר חלום שחלם:) "רבינו היה מקדש השבת,
עושה קידוש והיה סביבו כל תלמידיו ואני הייתי ההכי
קרוב אליו, הוא היה עושה כאילו הוא רוצה לשכב ונפל
אחורה ואני הייתי מחזיק בגב שלו כדי שלא ייפול..."

חיים שלו, לא היה חסר לו כלום, מה שיש טוב, (כמובא
בשיחות הר"ן על שבת שרבינו היה משבח ה' באידיש על כל
מאכל שאימו נתנה לו וכו') – אהה! והמאכל לחם עם
מלפפון, זה לא היה ביוקר – לא היה צריך לקפה כלל.
וראיתי שזה טוב, יש לחם היה טוב. (ר' ישראל צוחק
בדמעות).

הרגשתי כשהייתי אורח אצל רבינו שהכול היה טוב,
ראיתי גם את זה אצל רבי ישראל קרדונר הוא חשב
לפני ה' כל מה שאכל. האימא נתנה לו חתיכת קעניש,
הוא חשב כל מה שאכל ונתן תודה לה' ואצל העולם,
איזה דיבורים זה, אישתו נותנת לו עוגה הוא נתן תודה
לה', הוא מלמד אותנו איך לתת תודה להשם... על כל
מה שהיה אוכל.

הצדיקים אכלו בקדושה והמאכל של רבינו היה מאכל מיוחד.

לא היה חסר לו כלום, הכול היה טוב. הכול טוב, ואין שום רע, שום טירדה. "אתם חושבים שאני עיוור? אני בכלל לא עיוור רק כל הדיבורים (של העולם) לא שווים..." אוי! ריבוננו של עולם.. יצאתי חוץ מהגבול ראיתי חייה מזקת ראיתי שהזאב היה עומד על-ידי, ואחר-כך היה אצלי, והלך לדרכו וניצלתי.

לא ראיתי שום חיה ביער רק זאב.. אה! וראיתי גם כן דוב אה! אה! שמי דוב אודסר.

למחרת פנה לאחד: "אל תשכח אותי, אין לי תאוות אני לא צריך ללכת למקווה, ולהגיד תיקון הכללי אין לי מלחמות, גם אני הייתי צעיר, הלכתי לירושלים, ראיתי רב נפתלי כהן, חכם גדול מכובד... הוא אמר לי: 'לא צריך לקרוא תיקון הכללי וללכת למקווה אם אין תאוות, רק ראש-חודש התיקון הכללי'. הדמעות שנשפכו באומן ערב ראש-השנה, לא היה מבריאת העולם. אני זוכר איך יצאו מהלב הדיבורים של כל השנה... ובמתנת חינוך חננו... אה... לשמוע דיבורים האלו יכול לנגן כל היום... יש לי גם כן תקווה.

אה! מה שזכינו. היה אסור, כל הגאונים חלקו על

ברסלב. הסתכלו עלי כמו על מה שהוא פלא. היום אתם לא מרגישים כלל. מקודם, שום אישה לא רצתה אותו, הוא ברסלב, היה ניסים ונפלאות מתי שהיה לו אישה, אבל לברסלב כל העולם הלכו, וכל מה שהמחלוקת הייתה יותר גדולה, הוא היה עוד יותר ברסלב. היה רבי נפתלי, הוא היה חבר של רבי נתן, הוא בא לארץ-ישראל הילדים שלחו אותו בגיל שישים בארץ-ישראל לחפש מתנת חנם בגיל יותר מ... הוא נסע לחיפה ומשם לאומן, היום זה כל-כך קל (פשוט). מי רוצה המחלה, המרירות? אז כל העולם יצחקו... במתנת חנם חנני, הוא מתפלל חנני... במתנת חנם חנני אה... הוא מטהר מכל הכתמים אה... לא נוכל ללכת מרבינו... אתה נהר המטהר מכל הכתמים, אתה אמרת יש לי... אוי... לא רציתי ללכת... היה תענוג לשמוע... ברשב"י זה מקום מיוחד... אבל באומן... כל שנה כמו מעיין. פתאום כל העולם יבואו, למה להיות חולים אה... איזה ריבוננו של עולם... ברוך-השם יש לנו אוצר מתנת חנם כזה, צריכים לנסוע אליו, שלא ישכח אותי, אוי, אה! הדמעות של החסידי ברסלב מי יוכל לספר. היו אנשים לא נגד, היו מסתכלים. מה זה הוא חולה?

דברתי עם רב והוא אמר לי: 'איך אפשר? מי שרוצה להיות ברסלב צריך לברוח ליער'. עלים לתרופה, כל דיבור, כל דף הוא חיותנו ותקוותנו. צחקו מזה. הוא

צחק מהעולם מתנת חנם אני רוצה – לא מגיע לי לא כלום, היה כמו שמונה עליו הסכין בצוואר, הוא צועק וממתנת חנם! יש מתנת חנם – רבינו־הקדוש. אני זוכר איך רבי ישראל היה מתפלל ערב ראש־השנה.. כי אתה יצרתו אפילו אני גם כן, היה מתפלל שמונה עשרה לבד כל השנה והיה מסתדר שיהיה לו מקום מיוחד בשביל שמונה עשרה, בכיות כאלו, איך אפשר להיות אחרי רחמנות כזאת. כאילו הסכין היה כבר פה (בצוואר).

המשך בשבוע הבא (כ"ג)

